

Géczi János

Válasszak új hazát
Langalétaként, mint a huzat
az ajtón be s ablakon át
járnak át rajtam az urak

Maguk mögött hagyva hátra
talpnyomot és szájszagot
visszatérnek értem, hátha
bennem lelnek másabb házra

Álom, álom
lekaszálom
amikor ötvenhat vagyok

A délutánnal kézen fogva sétálok a Margit-romig
hogy tanuljam, mint lehet kétféleként érezni ugyanazt
A patakban egykor éltek halak
szolgálók hordták el belőle a vizet Nincs az égnek
szeme, s van összehúzott tekintete Gallyat
kavicsot hajigálva a vízbe, haladok a forrás felé

A tejszagú ködben
csecsemő orrához
bökkén a melle a nőnek
És nő az őszben a somfa

Budapest felett
két is, mint a szarka kerreg
A ködben többen
Az asszonyt hívják de nincs

Budapest felett közben
salétrom-gyapjút
söprenek Mint őzben
a barna a hull a város gyapja
Mária betakarja és ki
a tőgyszagú ködben

a csecsemőt és a sorsát
Az egymást metsző
égi két ösvény Budapest felett
Hol Mária nem lépked el tova
Mindegy hogy sír
Mindegy hogy nevet
Miként a Lenin-hegyen
Margaríta Moszkva felett

Megszólal a dóm harangja
A hang, Pilinszky hangja
amelyen az Apokrifet mondja
üresen, mint üres leszen
a végítélet napján a menny
És szorong mint
a maga testének poklában a lélek
És a hangba beástam magam
miként a zaj mélyébe a toronyharang
Strasbourg is elmerül
a történet fele a várossal elmerül

Az ember félig gaz lesz, félig igazul
mint aki olvasni képes, írni nem
bár latinul megérti a fű nyelvét
s ha bokorul tanul, madárul tud
és aggófüként lekonyul
de szólni itt s ott is pusztán balul
képes, ha nem is valólul, bár nem hazugul
gyönyörű szíve vérbe borul

*Ahogy a harang, amely Pilinszkyül tanul
Kongó hangon az Apokrifet mondja
a menny kiürül. Ha eljön a végítélet napja
angyalával a halált körbezsongja
amiként szól, a pokol szavát bongja
Fehér pihetoll nő és puha a hóban
bár hideg érzézik, nagyléptű, bő kabátban, és félnek
ujjong mégis a kert gyepén a sánta rigóban
az egyik a japánbirsben a másik angyali ének*